

Bønn forhindrer seksuelt overfall Prayer averts sexual assault

The Christian Science Journal, februar 2010

Da vi var ute en kveld på besøk i en annen by og befant oss i et stille, ganske mørkt område, ble en venn og jeg antastet av to menn med kniv som forlangte å få pengene våre. Jeg løp vekk, men min venn ropte meg tilbake og sa at mennene truet med å skade ham hvis jeg ikke gjorde det. Så jeg gikk/Derfor gikk jeg tilbake. Da de så at vi hadde veldig lite penger på oss var de ikke fornøyde, og bestemte at de ville ha noe mer. Jeg ble fort lagt i bakken og holdt nede med en kniv trykket mot siden av en veldig svær fyr som sa han ville voldta meg og befalte at jeg samarbeidet.

Inntil det hadde jeg ventet at noen skulle komme, at en form for hjelp skulle vise seg. Men i det øyeblikket var det klart at det ikke ville være noen menneskelig hjelp. Jeg var mer skrekkslagen enn jeg hadde vært i hele mitt liv, eller ante at jeg kunne bli. Men jeg hadde vokst opp med Kristen Vitenskaps søndagsskole, hvor jeg hadde lært om Guds kjærlighet, omsorg og beskyttelse – at Han var den eneste makt, alltid nær i ethvert forhold og enhver omstendighet, og alltid klar og istand til å hjelpe, uansett hva som foregikk. Jeg hadde lært veldig klart at jeg ikke skulle overgi meg til noe ondt, og ikke engang samtykke med det, slik Bibelen lover: "... stå djevelen imot, så skal han fly fra dere. Hold dere nær til Gud, så skal han holde seg nær til dere" (Jak 4:7,8). Og *Vitenskap og helse med nøkkel til skriften* understreker: "Ved å stå det onde imot overvinner du det og beviser dets intethet" Mary Baker Eddy, s.446).

Selvom situasjonen virket mer enn håpløs, og livredd som jeg var, følte jeg i det øyeblikket at noe forandret seg i bevisstheten min. Overgivelse til det onde var simpelthen ikke noe jeg kunne velge.

I redselen vendte jeg meg mot Gud i bønn med hvert milligram av tro og forståelse jeg kunne finne. De åndelige tankene som kom med det samme, var enkle, men veldig kraftfulle, barnlige i sin absolutte tillit til Gud, og kom direkte fra alt jeg hadde lært på søndagsskolen. Av alle krefter erklærte jeg inni meg: "Gud er *Alt*. Gud er *her*, ondt *kan ikke skje*." I samme øyeblikk, uten engang å tenke på hva jeg gjorde, fikk jeg innskytelsen til å bevege meg i en retning som overrasket mannen som holdt meg nede slik at han løsnet grepet akkurat nok til at jeg kunne komme meg opp og løpe. Mennene flyktet. Guds beskyttende makt hadde vært akkurat der.

Senere den kvelden, etter at jeg hadde snakket med politiet, følte jeg at jeg falt sammen. Selv om jeg var helt uskadd fysisk, holdt alvorlige følelsesmessige traumer på å oppsluke meg. Det var utenfor min fatteevne hvordan jeg noen gang kunne ha vært i en så stygg, farlig situasjon. Men jeg visste at jeg ikke kunne la traumene overta. Da jeg lette etter en måte å takle denne nye trusselen på, husket jeg igjen styrken i det jeg lærte på søndagsskolen, den absolutte overbevisning om at uansett hvor stor nøden måtte være, kunne jeg stole på allmakten og nærværet overalt av guddommelig makt. Jeg vendte meg til Gud av hele mitt hjerte og åpnet *Vitenskap og helse* tilfeldig, med en absolutt tro på at jeg ville finne det helbredende svaret jeg trengte så desperat. Mine øyne falt på følgende kraftfulle, dypt trøstende erklæring: "Det timelige og uvirkelige berører aldri det det

For andre oversettelser på norsk, henviser vi til <http://www.spirituality.com/kristenvitenskapsherold>

© 2010 The Christian Science Publishing Society (CSPS)
Opp til 50 kopier av denne artikkelen kan skrives ut og distribueres på et utgiftsdekkende grunnlag. Artikkelen må ikke sendes som e-post, eller innlemmes i en nettside. Vennligst send isteden en lenke til denne artikkelen på nettsiden til CSPS. For å få tillatelse til å gjengi artikkelen i en annen publikasjon, send en e-post til copyright@cpsps.com, med titellinjen "Copyright Request" på engelsk.

evige og virkelige. Det foranderlige og ufullkomne berører aldri det uforanderlige og fullkomne. Det disharmoniske og selvtilintetgjørende berører aldri det harmoniske og selveksisterende" (s.300).

Da jeg leste trengte disse rene sannhetene gjennom mørket som overveldig meg. Ordene *berører aldri* sto så lysende klart fram som lyn på en svart himmel. Med én gang forsto jeg at min virkelige og sanne identitet som Guds åndelige barn hadde *aldri vært berørt*, hadde aldri virkelig vært i det skremmende dødelige bildet. Jeg lever og rører meg og har min tilværelse i Gud, i *Ånd*, ikke i dødelig liv. Jeg klarte å skille mellom den falske, materielle oppfatningen av liv i materie og den åndelige virkeligheten – de sanne kjensgjerningene om min eksistens. Jeg følte Gud omringe meg. Det mentale mørke forsvant med en gang. Med ordene til Mary Baker Eddy, "... du skal erkjenne deg selv kun som Guds barn ..." (*Miscellaneous Writings 1883-1896*, s.18). dette tydelige åndelige lyset tilintetgjorde fullstendig den overhengende truselen mot min evne til å gå videre i livet mitt.

Men det skulle bli enda en utfordring å vinne over. Straks etter at jeg kom hjem fra den turen, begynte jeg å være redd hver gang jeg gikk ut, selv midt på dagen. Jeg følte at det var risikabelt ute på gaten hver gang jeg forlot leiligheten min. Den praktiserende som hjalp meg med å be for å overvinne denne frykten, henviste meg til en salme i Kristen Vitenskaps salmebok: "Ta til ditt hjerte da enhver som broder, Guds fred er der hvor kjærligheten bor" John Greenleaf Whittier, nr. 217). Han foreslo at hver gang jeg gikk ut skulle jeg "ta til mitt hjerte" enhver som jeg så på gaten, at jeg skulle erkjenne denn åndelige identiteten til hver og én, og da kunne det ikke være noen frykt eller noen trussel. Til å begynne med var dette vanskelig, men som jeg holdt på ble det gradvis lettere, til jeg følte meg helt trygg igjen etter omtrent et år, og frykten forsvant for godt. Og jeg fant at jeg hadde utviklet en følelse av beskyttelse og sikkerhet i løpet av det året, og den har fulgt meg alltid siden. Denne helbredelsen har vært permanent.

I de mange årene siden denne opplevelsen som forandret livet mitt, har jeg hatt utallige helbredelser, noen vedrørende ekstremt vanskelige fysiske problemer, noen av forhold, og andre av utfordrende situasjoner. Min takknemlighet er grenseløs for Kristen Vitenskap, for den kjære søndagsskolen som Mary Baker Eddy grunnla, for alle de engasjerte lærerne, og for min mor som gjorde Kristen Vitenskap til vår levemåte.

Barbara M. Baker, New York, USA